Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 455 van 2 september 2026
in de zaak RvV X II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. LYDAKIS**
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 januari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 17 juni 2025 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 20 januari 2026 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2025 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :
K., N. (..)
Geboren te (..) op (..)1971

Nationaliteit: Servië
Adres: (..)
in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.11.2025, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is voor K., N. (..).
Reden:
Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.
Er werden medische elementen aangehaald voor K. N. (..), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 20.01.2026 in gesloten omslag).
Derhalve
1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.
Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

1.3. Op 20 januari 2026 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:
Naam + voornaam: K., N. (..)
Geboortedatum: (..)1971
Geboorteplaats: (..)
Nationaliteit: Servië
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen1,
- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden. Op 29.11.2024 diende zij echter een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter in, die op 20.06.2025 negatief werd afgesloten. Uit niets blijkt dat betrokkene in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.
Motivatie art. 74/13
1. Gezins- en familieleven: Betrokkene zou in België verblijven bij haar zoon, die over de Belgische nationaliteit beschikt. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.
Haar partner en dochter dienen eveneens het land te verlaten, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.
Betrokkene toont verder niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven.
2. Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat zij schoolgaande kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het

belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.
3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 20.01.2026).
Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"A. Wat betreft het feit dat deze beslissing van ongegrondheid. genomendoor de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 januari 2026 en betekend op 11 februari 2026, duidelijk in strijd is met de regels inzake de adequate motivering van formele handelingen van de administratieve autoriteiten, gelet on de artikelen 1,2 en 3 en volgende van de wet van 20 juli 1001 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen. alsook op de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en op de kennelijke beoordelingsfout.

In het kader van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning wegens uitzonderlijke omstandigheden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingediend op 17 juni 2025, had de verzoeker aangegeven dat hij aan de volgende aandoeningen leed:
- *Hypertensie*
- *Cholesterolprobleem.*
- *Psoriasis*
- *Diabete type 2*

In het kader van zijn aanvraag had de verzoeker ook melding gemaakt van de verschillende geneesmiddelen die hij voor zijn aandoeningen nodig had, namelijk:
- *Gliclazide*
- *metformine*
- *Olmesartan/amlodipine*
- *Simvastatine*
- *Opvolging door een cardioloog.*
- *Opvolging door een endocrinoloog.*
- *Opvolging door een dermatoloog.*

In het kader van zijn betwiste beslissing was de Dienst Vreemdelingenzaken via zijn arts van mening dat de voor zijn gezondheidstoestand noodzakelijke zorg beschikbaar en toegankelijk was in Servië
De verzoeker kan zich om de volgende redenen niet vinden in deze motivering:
1. Wat betreft de beschikbaarheid van zorg
In het kader van zijn betwiste beslissing is de medisch adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat alle zorg die nodig is voor de gezondheidstoestand van de verzoeker, zoals blijkt uit de verschillende medische attesten die de verzoeker in het kader van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning 9ter heeft overgelegd, beschikbaar is in Kosovo op basis van verschillende MedCOI-verzoeken.
De verzoeker kan zich om de volgende redenen niet akkoord verklaren met een dergelijke motivering:
In dit verband zal de Raad aandacht hebben voor het feit dat de medisch adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar informatie uit de niet-openbare MedCOI-database, met vermelding van de datum van de MedCOI-verzoeken en hun referentienummers.
De medisch adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken is van mening dat deze verzoeken, indien nodig, aantonen dat de zorg die de aanvrager vanwege zijn gezondheidstoestand nodig heeft (cardiologische follow-up en medicamenteuze behandeling), beschikbaar is.
De betwiste beslissing formaliseert de antwoorden op deze MedCOI-verzoeken in tabellen met de volgende informatie:
Wanneer ze betrekking hebben op medicamenteuze behandeling;
De informatie die hieruit voortvloeit, wordt weergegeven in een tabel met de volgende punten:
o Medicatie;
o Medicatie — groep;
o Type;
o Beschikbaarheid;
Nog steeds in het kader van het betwiste besluit geeft de medisch adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken in een voetnoot de volgende informatie over de MedCOI-databank:

"In het kader van het MedCOI-project (Medical Country of Origin Information) zijn het MedCOI-4- projectteam en het EASO-team (European Asylum Support Office) MedCOI belast met het verzamelen van informatie over de beschikbaarheid van medische behandelingen in de landen van herkomst. Deze informatie wordt opgeslagen in een niet-openbare database die toegankelijk is voor de Europese lidstaten en de partners van dit project (Noorwegen + Zwitserland). Het MedCOIproject, dat is ontstaan uit een initiatief van het Bureau Medische Advisering (BMA) D van de Dienst Vreemdelingenzaken van Nederland, wordt momenteel gefinancierd door het AMIF (Asylum, Migration and Integration Fund) en het EASO.
Disclaimer: In het kader van het onderzoek naar de beschikbaarheid is de verstrekte informatie beperkt tot de beschikbaarheid van medische behandeling in een specifiek ziekenhuis of een specifieke gezondheidsinstelling in het land van herkomst. Dit document is namelijk niet bedoeld om volledig te zijn. Er wordt geen informatie verstrekt over de toegankelijkheid van de behandeling. De informatie wordt met grote zorgvuldigheid verzameld.
De teams van het MedCOI-4-project en EASO MedCOI doen hun uiterste best om binnen een beperkte termijn nauwkeurige, transparante en actuele informatie te verstrekken. Uit de inhoud kan geen enkel recht, zoals medische aansprakelijkheid, worden afgeleid.
Het MEDCOI-project definieert dat:

- *een medische behandeling als beschikbaar wordt beschouwd wanneer deze op het moment van onderzoek voldoende aanwezig is in het land van herkomst in ten minste één specifieke medische instelling (publiek of privaat);*
- *een geneesmiddel als beschikbaar wordt beschouwd wanneer het in principe in het land van herkomst is geregistreerd en daar wordt gedistribueerd in apotheken, drogisterijen of andere plaatsen waar geneesmiddelen kunnen worden verkocht. Het geneesmiddel wordt in het land van herkomst geproduceerd of geïmporteerd en er zijn op het moment van het onderzoek geen bevoorradingsproblemen voor het gevraagde geneesmiddel.*

Er zij op gewezen dat de antwoorden van het MedCOI-project niet bedoeld zijn om volledig te zijn (zie disclaimer). De beschikbaarheid in het land van herkomst is dus geenszins beperkt tot de genoemde structuren.
De teams van het MedCOI-project ontvangen informatie uit de volgende bronnen:

- *Lokale artsen die in het land van herkomst werken:*

Deze artsen zijn geselecteerd door ambtenaren van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken of door het EASO MedCOI-team op basis van vooraf vastgestelde selectiecriteria: zes jaar ervaring als arts, betrouwbaarheid, beschikken over een professioneel medisch netwerk in het land van herkomst, wonen en werken in het land, taalvaardigheid en meer praktische criteria, zoals beschikken over communicatiemiddelen en voldoende tijd om verzoeken te behandelen. De identiteit van deze lokale artsen, die onder contract staan in het kader van het MedCOI-project, wordt om veiligheidsredenen beschermd. Hun persoonlijke gegevens en cv's zijn bekend bij de teams van het MedCOI-project. De exacte specialisatie van deze artsen is niet relevant. Het is namelijk hun professionele medische netwerk in het land van herkomst, een selectiecriterium om te worden aangeworven, dat van belang is.
Hierdoor kunnen zij vragen over elke medische specialisatie beantwoorden.
International SOS (Blue Cross Travel):
Dit is een toonaangevend internationaal bedrijf dat medische en veiligheidsbijstand verleent.
Het heeft kantoren in meer dan.70 landen en een wereldwijd netwerk van 27 hulpcentra, 31 klinieken en 700 externe locaties. International SOS (BCT) verbindt zich er contractueel toe om informatie te verstrekken over de beschikbaarheid van medische behandelingen in landen over de hele wereld. Meer informatie over deze organisatie vindt u op de website van International SOS: https://www.internationalsos.com/.
De medische informatie die door de lokale artsen en International SOS (BCT) wordt verstrekt, wordt vervolgens beoordeeld door de artsen van het MedCOI-projectteam.
De verzoeker is echter van mening dat deze voorstelling en motivering in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.
De verzoeker is namelijk van mening dat de vermelding in het advies van de medisch adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken geen uittreksels of een samenvatting van de genoemde MedCOIdocumenten bevat, maar veeleer een uiteenzetting van de conclusie die deze medisch adviseur heeft getrokken uit het onderzoek van de antwoorden op de genoemde MedCOI-verzoeken.
Hij is van mening dat de motivering van het advies van de medisch adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin wordt verwezen naar de informatie uit de MedCOI-databank, niet voldoet aan de voorschriften van de wet van 29 juli 1991.
De betrokkene is van mening dat hij op basis van de loutere conclusie van de medisch adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan begrijpen waarom deze van mening was dat deze informatie aantoonde dat de vereiste medicamenteuze behandelingen beschikbaar waren.
De verzoeker is ook van mening dat dit des te meer het geval is omdat het verschil tussen een link naar een internetpagina die in principe online raadpleegbaar is en deze laatste antwoorden op de MedCOI-verzoeken waarop de medisch adviseur zijn advies baseert, niet toegankelijk zijn voor het publiek.

Bijgevolg had de raadgevend arts, wanneer hij zijn advies met verwijzingen naar deze documenten motiveerde, de relevante uittreksels daarvan moeten overleggen, samenvatten of bij het advies moeten voegen.
Verzoekster is van mening dat de gebruikte procedure voor haar een extra moeilijkheid oplevert bij het instellen van haar beroep, aangezien zij de eisende partij moet verzoeken om inzage in het administratieve dossier om kennis te kunnen nemen van de antwoorden op de MedCOI-verzoeken waarop de ambtenaar-arts zijn advies baseert en zo de relevantie ervan te kunnen controleren.
Zij is van mening dat deze procedure des te meer bekritiseerbaar is omdat het om een zo specifiek domein als het medische domein gaat en de motivering in het advies van de medisch adviseur volledig moest zijn.
In dit verband moet de Raad vaststellen dat de door de medisch adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken overgenomen uittreksels echter allemaal een essentieel element veronachtzamen, namelijk de instellingen waar deze medicamenteuze behandelingen en deze followups beschikbaar zouden zijn.
Dit is overigens ook wat de Raad heeft verklaard in een arrest van 21 december 2022 nr. 282.220, waarin werd gepreciseerd: "
In deze zaak merkt de Raad op dat het bestreden besluit is gebaseerd op een advies van de medisch adviseur van de verwerende partij van 22 februari 2022, dat is opgesteld op basis van de medische documenten die door de verzoekers zijn overgelegd ter ondersteuning van het verzoek tot verlenging van de verblijfsvergunning. Bovendien zijn de conclusies van dit advies opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing, die in haar geheel als bijlage bij de bestreden beslissing is gevoegd en tegelijkertijd ter kennis van de verzoekers is gebracht, zodat het onbetwistbaar is dat de verwerende partij, in de uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid, zich de daarin opgenomen bevindingen eigen heeft gemaakt.
Na te hebben vastgesteld dat de verzoeker lijdt aan "een reeks aandoeningen" die een medicamenteuze behandeling en medische follow-up vereisen, concludeerde de medisch adviseur dat "[...] vanuit medisch oogpunt, op basis van de door de verzoekster (sic) verstrekte documenten, kunnen we concluderen dat de bovengenoemde aandoeningen waaraan zij al jaren lijdt, onder controle kunnen worden gehouden door een adequate behandeling die toegankelijk en beschikbaar is in het land van terugkeer" en dat "er vanuit medisch oogpunt geen contra-indicaties zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst".
Het advies vermeldt het volgende over de beschikbaarheid van de medicamenteuze behandeling en de vereiste follow-up in Armenië: "Cardiologische consulten zijn beschikbaar in Armenië (zie BMA- 14241); Pulmonologische consulten zijn beschikbaar in Armenië (zie BMA-14241); Nephrologische consulten zijn beschikbaar in Armenië (zie BMA-14201); Orthopedische consulten zijn beschikbaar in Armenië (zie BMA-13627); CPAP-behandelingen zijn beschikbaar in Armenië (zie BMA-1 1815); Acetylsalicylzuur is beschikbaar in Armenië (zie BMA-13767); Losartan, een geneesmiddel dat gelijkwaardig is aan Olmesartan, is beschikbaar in Armenië (zie BMA-13767); Amlodipine is beschikbaar in Armenië (zie BMA-13767); Hydrochloorthiazide is verkrijgbaar in Armenié (zie BMA-13767); Clopidogrel is verkrijgbaar in Armenië (zie BMA-13767); Moxonidine is verkrijgbaar in Armenië (zie BMA-13723); Bisoprolol is verkrijgbaar in Armenië (zie BMA-13461); Simvastatine is verkrijgbaar in Armenië (zie BMA-13767); Spironolacton is verkrijgbaar in Armenië(zie AVA-14412); Furosemide is verkrijgbaar in Armenië (zie BMA-14201); Omeprazol is verkrijgbaar in Armenië (zie BMA-13767); Ganirelix, een gonadoreline-antagonist die gelijkwaardig is aan Degarelix, is verkrijgbaar in Armenië (zie Armeense geneesmiddelenagentschap); Diosmine is verkrijgbaar in Armenië (zie AVA-14461),; Molsidomine is verkrijgbaar in Armenië (zie BMA-14241); Volgens onze wetgeving is het geenszins vereist dat een vergelijking wordt gemaakt tussen het kwaliteitsniveau van de medische behandelingen die in het land van herkomst en in België beschikbaar zijn. Artikel 9ter bepaalt namelijk niet dat in het land van herkomst een behandeling van gelijkwaardig niveau beschikbaar moet zijn, maar dat het volstaat dat in het land van herkomst een passende behandeling mogelijk is. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hofvoor de Rechten van de Mens, dat op dit gebied doorslaggevend is, is het belangrijk dat de betrokkene in zijn land van herkomst medische zorg kan krijgen, zonder dat vereist is dat de zorg in het land van herkomst van de verzoeker van hetzelfde niveau is als die in België. CCE X - Pagina 6
Volgens een uitspraak van de Raad van State (arrest nr. 246.381) kunnen MedCOI-referenties inzake beschikbaarheid, zoals hierboven vermeld, niet worden betwist door de beroepsinstantie, op straffe van schending van het vertrouwen in akten zoals vastgelegd in de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek. Hierbij moet worden opgemerkt dat de vermelding van een geneesmiddel op de officiële lijst van geneesmiddelen die in Armenië mogen worden geleverd, voldoende bewijs is van de beschikbaarheid ervan. In België bestaat er geen positieve lijst die de beschikbaarheid van een geneesmiddel aantoont. Er bestaat evenmin een garantie voor de beschikbaarheid van geneesmiddelen waarvoor een vergunning voor het in de handel brengen is verleend. Van een ander land eisen wat in België niet bestaat, namelijk de zekerheid dat een geregistreerd geneesmiddel beschikbaar is, getuigt dus niet alleen van onbekendheid met de realiteit in het veld, maar is ook materieel onmogelijk. Vasthouden aan deze absurde eis is het duidelijke bewijs van een totaal gebrek aan gezond verstand. Tot het tegendeel is bewezen, moet de registratie van een geneesmiddel op een lijst van vergunningen voor het in de handel brengen dus worden beschouwd als een voldoende, ruimschoots aanvaardbare, relevante en niet onredelijke garantie voor de beschikbaarheid van het geneesmiddel voor de patiënt. De volgende bronnen zijn gebruikt (deze informatie is toegevoegd aan het administratieve dossier van de betrokkene): 1/ De website van het Armeense Geneesmiddelenagentschap; 2/ De website van het CBIP, Belgisch Centrum voor

Geneesmiddeleninformatie; [3]/ Informatie uit de niet-openbare database MedCOI CCE X - Pagina 7 CCE X - Pagina 8 CCE X - Pagina 9

Bovendien voldoet de vastgestelde pathologie niet aan de criteria van artikel 9ter, § 1, lid 1, van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat zij een reëel risico voor het leven of de lichamelijke integriteit of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling moet inhouden, rekening houdend met het feit dat er in het land van herkomst een adequate behandeling bestaat. We herinneren eraan dat het een persoonlijke keuze is van een patiënt om al dan niet de therapeutische aanbevelingen van zijn arts op te volgen; bijgevolg kan het niet naleven van de behandeling niet in aanmerking worden genomen om achteraf een verslechtering van de vroegere klinische situatie te rechtvaardigen. Er zij aan herinnerd dat het niet aan de afgevaardigde van de minister is om stappen te ondernemen voor de medische actualisering van een 9ter-aanvraag (= aanvullen van de medische informatie): deze zorg en deze zorgvuldigheid zijn de verantwoordelijkheid van de aanvrager en deze bewijslast kan niet worden omgekeerd. Bovendien is het de verantwoordelijkheid van de aanvrager om zijn aanvraag zorgvuldig op te stellen om zijn persoonlijke situatie te verduidelijken.

In dit geval rijst de vraag of deze dubbele motivering door verwijzing voldoet aan de eisen van de formele motiveringsplicht van administratieve handelingen, zoals die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991, waarvan de verzoekers de schending van de artikelen 2 en 3 aanvoeren.

In dit verband herinnert de Raad eraan dat motivering door verwijzing is toegestaan mits aan drie voorwaarden is voldaan: "Eerste voorwaarde: het document […] waarnaar de administratieve handeling verwijst, moet zelf voorzien zijn van een adequate motivering in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 f…]. Tweede voorwaarde: de inhoud van het document waarnaar wordt verwezen, moet bekend zijn bij de ontvanger van de administratieve handeling [...]. Dit is het geval wanneer dit document als bijlage bij de handeling is gevoegd en daarmee één geheel vormt […], of wanneer de inhoud van het document, al dan niet in uittreksels, in de administratieve handeling is weergegeven of samengevat […]. Als het document waarnaar de handeling verwijst, onbekend is bij de ontvanger, is een motivering door middel van een verwijzing niet toegestaan [...]. Er moet een belangrijke precisering worden aangebracht. De kennis van het document waarnaar de handeling verwijst, moet ten minste gelijktijdig zijn met de kennis van de handeling zelf: Deze kennis kan eerder zijn [...] maar mag in principe niet later zijn […]. Een essentieel doel van de wet is namelijk de burger te informeren over de motieven van de handeling, zodat hij met kennis van zaken kan beoordelen of het opportuun is beroep in te stellen. Ten slotte is er een derde en laatste voorwaarde: het moet onbetwistbaar en ondubbelzinnig blijken dat de auteur van de administratieve handeling, bij de uitoefening van zijn beoordelingsbevoegdheid, zich het standpunt heeft eigen gemaakt dat in het document waarop hij verwijst, wordt ingenomen" (X. DELGRANGE en B. LOMBAERT, "De wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van administratieve handelingen: actuele kwesties", in P. JADOUL en S. VAN DROOGHENBROUCK (coord.), La motivation formelle des actes administratifs, Brussel, La Charte, 2005, blz. 44-45).

Wat de eerste voorwaarde betreft, heeft de Raad van State herhaaldelijk geoordeeld dat het advies of het document waarnaar de administratieve autoriteit verwijst, moet voldoen aan de eisen van de verplichting tot formele motivering van administratieve handelingen, in die zin dat het advies of document voldoende en adequaat gemotiveerd moet zijn (in die zin, met name: RvV, 2 oktober 2001, nr. 99.353; Rv, 13 september 2007, nr. 174.443; Rv, 25 juni 2009, nr. 194.672; C.E., 21 oktober 2014, nr. 228.829; C.E., 19 maart 2015, nr. 230.579; C.E., 23 juni 2016, nr. 235.212; C.E., 15 september 2016, nr. 235.763; C.E., 14 maart 2017, nr. 237.643; C.E., 27 oktober 2017, nr. 239.682).

In casu kan niet worden geoordeeld dat het advies van de bovengenoemde medisch adviseur voldoet aan de eisen van de formele motiveringsplicht van administratieve handelingen, wat betreft de beschikbaarheid van de medicamenteuze behandeling en de vereiste follow-up in Armenië. De medisch adviseur concludeert namelijk dat de medicamenteuze behandeling en de vereiste followup beschikbaar zijn, waarbij hij verwijst naar informatie uit de niet-openbare database MedCOI. CCE X- Bladzijde 10 In zijn advies vermeldt hij voor elke medicamenteuze behandeling en followup de datum van een "MedCOI-verzoek", het referentienummer ervan, de conclusie van de medisch adviseur en een uittreksel van de inhoud ervan met de vermelding "Available". In deze uittreksels ontbreekt echter een essentieel element, namelijk de instellingen waar deze medicamenteuze behandelingen en follow-ups beschikbaar zouden zijn. Deze informatie maakt het echter mogelijk om de conclusie van de medisch adviseur met betrekking tot elke vereiste medicamenteuze behandeling en follow-up te verifiëren, Door deze informatie niet in zijn advies te reproduceren, samen te vatten of bij te voegen, komt de medisch adviseur tot de conclusie dat de vereiste medicamenteuze behandelingen en follow-ups beschikbaar zijn, zonder de aanvragers hierover nader te informeren. Het reproduceren van alleen de uittreksels van de "MedCOI-verzoeken", volgens welke de medicamenteuze behandelingen en de vereiste follow-ups beschikbaar zijn ("Available"), verschilt niet van de bewering van de medisch adviseur dat een behandeling beschikbaar is, die reeds door de Raad als onvoldoende is beoordeeld (jurisprudentie bevestigd door de Raad van State, zie in die zin: C.E., 6februari 2020, nr. 246.984). Deze eenvoudige conclusie kan dan ook niet worden beschouwd als een samenvatting die de verzoekers in staat stelt de motieven van de medisch adviseur te begrijpen en deze met kennis van zaken te betwisten.

Dit geldt des te meer omdat, in tegenstelling tot een link naar een internetpagina, die in principe online door de verzoekers kan worden geraadpleegd, de antwoorden op de "MedCOI-verzoeken", waarop de medisch

adviseur zijn advies baseert, niet toegankelijk zijn voor het publiek. Om zijn advies met verwijzing naar deze documenten te motiveren, moest de medisch adviseur dan ook de relevante uittreksels ervan reproduceren, samenvatten of bij het advies voegen.
Deze werkwijze is des te meer kritiekwaardig omdat, aangezien het om een zo specifiek domein als de geneeskunde gaat, de motivering in het advies van de medisch adviseur volledig moet zijn, zodat de verzoekers en de Raad, die geen medische bevoegdheid hebben, zijn redenering kunnen begrijpen en, wat de verzoekers betreft, deze kunnen betwisten.
Het advies van de medisch adviseur is dus onvoldoende gemotiveerd. Hetzelfde geldt voor de bestreden beslissing, aangezien de verwerende partij naar dit advies verwijst zonder de bovengenoemde leemte op te vullen.
Hieruit volgt dat de verwerende partij haar formele motiveringsverplichtingen zoals bedoeld in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en 62, $ 2, van de wet heeft geschonden."
Ten slotte moet de Raad „wat betreft de beschikbaarheid van metformine (een geneesmiddel voor de behandeling van diabetes) in Servië, vaststellen dat het advies van de medisch adviseur van 20 januari 2026 geen informatie bevat over de beschikbaarheid van dit geneesmiddel in Servië. Aangezien er geen enkele indicatie wordt gegeven over de beschikbaarheid van metformine in Servië, is de betwiste beslissing onvoldoende gemotiveerd."

2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling louter voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden.

De Raad merkt verder op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip '*afdoende*', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en een advies van een arts-adviseur, immers vastgesteld dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de arts-adviseur, waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekende partij haar niet verhinderen om te reizen en wordt uiteengezet op grond van welke inlichtingen – met verwijzing naar bronnenmateriaal – en op basis van welke argumentatie tot het besluit wordt gekomen dat de vereiste medische zorgen in Servië beschikbaar én toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad benadrukt voorts dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de formele motiveringsplicht, bij het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, niet zo ver gaat dat, wanneer een door de verwerende partij aangestelde arts-adviseur op basis van bronnenmateriaal dat is opgenomen in het administratief dossier en dat dus kan worden geverifieerd, vaststelt dat er cardiologen, endocrinologen, huisartsen, dermatologen en de (alternatieve) medicatie simvastatin, gliclazide, metformin, amlodipine, losartan, valsartan beschikbaar zijn, er ook moet worden uiteengezet tot welke artsen of faciliteiten de betrokkene zich precies dient te wenden, waar deze artsen en faciliteiten kunnen worden bereikt en op welke precieze locaties de benodigde medische zorg kan worden verkregen. Waar verzoekende partij immers verwijst naar de *disclaimer* van de *MedCOI*-databank waarin gesteld wordt dat de geleverde informatie beperkt is tot de beschikbaarheid van de medische behandeling in één welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat uit artikel 9*ter*, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verplichting van de door de verwerende partij aangestelde arts-adviseur niet verder reikt dan het onderzoeken of de vreemdeling die een verblijfsmachtiging aanvraagt kan reizen en of er een adequate behandeling is in het '*land*' van herkomst of het land waar de aanvrager verblijft en niet of er op specifieke locaties in dat land een adequate behandeling kan worden verkregen. Het volstaat dus dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat de nodige behandeling

beschikbaar en voldoende toegankelijk is in Servië en dit steun vindt in het administratief dossier (cf. RvS 15 mei 2019, nr. 13.316 (c)). Aangezien artikel 9*ter*, § 1 van de Vreemdelingenwet niet vereist dat wordt nagegaan op welke specifieke locaties in het herkomstland bepaalde zorgen of bepaalde medicijnen kunnen worden verkregen, kan uit het feit dat deze gegevens niet in het medisch advies van de arts-adviseur zijn opgenomen geen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht worden afgeleid. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt waarom zij geen gebruik zou kunnen maken van de faciliteiten in de aangegeven locaties, in combinatie met de nodige medicatie en medische zorgen door artsen, specialisten die, volgens de *MedCOI*-informatie die zich in het administratief dossier bevindt, beschikbaar zijn in Belgrado.

Bovendien wijst de Raad erop dat in de *disclaimer* van de *MedCOI*-informatie, zoals blijkt uit het medisch advies van 20 januari 2026, gesteld wordt dat de geleverde informatie beperkt is tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, dat echter dit document niet de bedoeling heeft exhaustief te zijn. Uit het gege.ven dat *in casu* wat betreft de nodige behandeling wordt verwezen naar een welbepaalde kliniek, gezondheidsinstelling of farmacie, kan dan ook niet afgeleid worden dat er geen andere mogelijkheden zijn. Verzoekende partij brengt ook geen concrete gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken. Haar blote stelling dat op grond van de gehanteerde informatie niet kan blijken dat de benodigde medische zorg in Servië aanwezig is, kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

De formele motiveringplicht impliceert ook geenszins dat een bestuur al het bronnenmateriaal waarop het zich baseert om een beslissing te nemen bij deze beslissing dient te voegen of de geraadpleegde teksten *in extenso*, inclusief niet ter zake doende elementen, in de motivering van de bestreden beslissing dient op te nemen. Indien een bestuur dit zou doen dan dreigen de leesbaarheid en de begrijpbaarheid van de bestreden beslissing en derhalve ook de doelstelling van de formele motiveringsplicht in het gedrang te komen. Het volstaat dat de dienstige gegevens die in het bronnenmateriaal werden teruggevonden en die toelaten een bepaalde argumentatie op te bouwen worden vermeld in de administratieve beslissing (cf. RvS 23 april 2015, nr. 11.249 (c)). De door de verwerende partij aangestelde arts-adviseur heeft dit gedaan. Het gegeven dat de verwerende partij geen (integrale) kopie van de door de aangestelde arts-adviseur gebruikte bronnen, of van de in een niet-publieke databank teruggevonden documentatie, aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen of opvolgingsmogelijkheden op specifieke locaties in Servië in de eerste bestreden beslissing heeft opgenomen of bij deze beslissing heeft gevoegd, laat *in casu* dan ook niet toe te concluderen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende is. De precieze inlichtingen die werden teruggevonden en die van belang zijn worden *in casu* vermeld en op grond hiervan wordt een argumentatie opgebouwd. Verzoekende partij heeft de nodige informatie om zich te verweren (RvS 26 februari 2021, nr. 14.234 (c)). Voorts lijkt de verzoekende partij met haar betoog voorbij te gaan aan het feit dat de gebruikte *MedCOI*-informatie grotendeels wordt geciteerd in het medisch advies van 20 januari 2026 en verder terug te vinden is in het administratief dossier zodat de verzoekende partij er kennis van had kunnen nemen om de juistheid van de gegeven motieven desgewenst na te gaan (cf. RvS, nr. 15.474 (c) van 4 juli 2023). Verzoekende partij of haar raadsman konden ook conform artikel 32 van de Grondwet inzage vragen in het administratief dossier en dit inkijken op de zetel van de dienst vreemdelingenzaken en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekende partij geen gebruik heeft kunnen maken van het inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994.

Verzoekende partij maakt verder ook niet duidelijk op grond waarvan aan de waarachtigheid van de informatie van de *MedCOI*-databank zou moeten worden getwijfeld. Bovendien wordt in de eerste voetnoot in het advies het volgende uiteengezet: *"Lokale artsen die in het land van herkomst werken: Deze artsen zijn geselecteerd door de EUAA MedCOI Sector op basis van vooraf vastgestelde selectiecriteria: beschikken over 6 jaar ervaring als arts, betrouwbaar zijn, beschikken over een professioneel medisch netwerk in het land van herkomst, wonen en werken in het land, beschikken over taalvaardigheid en over meer praktische criteria, zoals het beschikken over communicatiemiddelen en voldoende tijd om aanvragen te verwerken. De identiteit van deze lokale artsen, die door EUAA zijn gecontracteerd, wordt om veiligheidsredenen beschermd. Hun persoonlijke gegevens en CV's zijn bekend bij EUAA. De exacte specialisatie van deze artsen is niet relevant. Het is namelijk hun medisch professioneel netwerk in het land van herkomst, een selectiecriterium om te worden ingehuurd, dat er toe doet. Zo kunnen ze vragen beantwoorden over elke medische specialisatie.*
Internationale SOS (Blue Cross Travel) : Dit is een toonaangevend internationaal bedrijf dat medische hulp en veiligheidsdiensten verleent. Het heeft kantoren 79 kantoren over de hele wereld en een wereldwijd netwerk van 29 ondersteuningscentra en 42 ziekenhuizen. International SOS (BCT) is contractueel verplicht om informatie te verstrekken over de beschikbaarheid van medische behandeling in landen over de hele wereld. Meer informatie over deze organisatie is te vinden op de International SOS-website: https://www.internationalsos.com/.

De MedCOI-producten zijn ontwikkeld op basis van de 'EUAA Medical Country of Origin Information (MedCOI) 2025' methodologie.
De medische informatie die door lokaal gecontracteerde artsen en International SOS (BCT) wordt verstrekt, wordt vervolgens geëvalueerd door de artsen van de EUAA MedCOI Sector". Nu de arts-adviseur de informatie verkregen in het kader van het *MedCOI*-project waarop hij zich steunt (verkort) heeft opgenomen in het medisch advies, kan de verzoekende partij deze ook toetsen aan de informatie zoals deze haar is gekend of haar ter beschikking staat. Het staat haar vrij om andere informatie bij te brengen die van aard is om aan te tonen dat de door de arts-adviseur gehanteerde informatie niet correct is.

De Raad wijst er verder op dat waar verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten, deze rechtspraak geen precedentswaarde heeft.

Waar verzoekende partij tenslotte ook nog voorhoudt dat het advies van de arts-adviseur geen informatie bevat over de beschikbaarheid van metformine, gaat zij geheel voorbij aan de vermelding in het medisch advies: *"Source AVA 18137 (..) metformin (..) Available".* Deze vaststelling in het medisch advies strookt geheel met voormelde bron die zich bevindt in het administratief dossier en waaruit blijkt dat metformine in Servië beschikbaar is, waarbij als voorbeeld waar dit medicijn verkregen kan worden "*Pharmacy Sveti Sava*" in Belgrado wordt gegeven.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. (cf. RvS 15 mei 2019, nr. 13.316 (c); RvS 25 januari 2019, nr. 13.148 (c); RvS 4 juli 2023, nr. 15.474 (c)).

2.3. Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, en dat niet verder reikt dan hetgeen hiervoor besproken is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.4. Verzoekende partij zet een enig middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"2. Wat betreft de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten Bijlage 13, vastgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 januari 2026 en betekend op 11 februari 2026, is duidelijk in strijd met de voorschriften inzake een adequate motivering van formele handelingen van de administratieve autoriteiten, gelet op de artikelen 1, 2 en 3 e.v. van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, de artikelen 7. 62 en 74/13 van de wet van 15.12.80.

Met betrekking tot de betwiste beslissing verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken: " Krachtens artikel 7 eerste lid 2° van de Wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijf dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij het Schengen grondgebied heeft betreden. Op 29.11.2024 diende hij echter een machtiging tot verblijf op basis artikel Ster in. Die op 20.06.2025 negatief werd afgesloten. U niets blijkt dat betrokkene in tussentijd het het Schengen grondgebied heeft verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen tot 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.
Motivatie 74/13.
Gezins en familieleven. Betrokkene zou in België verblijven bij zijn zoon die over de Belgische nationaliteit beschikt. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen."
De verzoekster is echter van mening dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 20 januari 2026 is uitgevaardigd, duidelijk in strijd is met het bepaalde in artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, waarin staat:
"Bij het nemen van een verwijderingsbesluit houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".
In dit verband herinnert de verzoeker eraan dat de Raad van State in een recent arrest nr. 253 942 van 9 juni 2022 heeft geoordeeld dat "/…/ het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen, niet alleen inhoudt dat de administratieve autoriteit een situatie vaststelt, in dit geval het feit dat de verzoeker "in het Koninkrijk verblijft na afloop van de termijn die is toegestaan door het visum of de vergunning die als visum geldt en die in zijn paspoort of op zijn verblijfstitel is aangebracht", om daaruit juridische consequenties te trekken. De autoriteit moet er bij het nemen van een […] [bevel tot het verlaten van het grondgebied] ook op toezien dat de grondrechten van de betrokkene worden geëerbiedigd, zoals bepaald in artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980. De verplichting tot formele motivering van een administratief besluit vereist dat de feitelijke en juridische gronden waarop het is gebaseerd, worden uiteengezet. Aangezien de autoriteit bij het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied

met name rekening moet houden met de eerbiediging van de grondrechten van de vreemdeling, moet zij uitleggen hoe zij heeft voldaan aan de vereisten van bovengenoemd artikel 74/13, waarbij zij met name rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de betrokkene. Bovendien heeft een bevel tot het verlaten van het grondgebied, zoals de verzoeker opmerkt, een andere reikwijdte dan een besluit tot onontvankelijkheid van het verblijf. Door zich te baseren op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, spreekt de tegenpartij zich uit over de vraag of de vreemdeling zich kan beroepen op omstandigheden die rechtvaardigen dat hij zijn verblijfsaanvraag in België indient en niet in zijn land van herkomst. Haar beslissing heeft geen betrekking op de verwijdering van de verzoeker. Aangezien een bevel om het grondgebied te verlaten een eigen juridische reikwijdte heeft die verschilt van een beslissing tot onontvankelijkheid van het verblijf, moet dit bevel specifiek worden gemotiveerd en ontslaat het feit dat de tegenpartij de beslissing tot onontvankelijkheid van het verblijf heeft gemotiveerd op basis van de criteria van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, haar niet van de verplichting om het bevel tot het verlaten van het grondgebied te motiveren, gezien de reikwijdte van deze maatregel.
Verzoekster is dan ook van mening dat de uitspraak van de Raad van State ook van toepassing is op een bevel tot het verlaten van het grondgebied dat een aanvulling vormt op een afwijzingsbeslissing op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.
De verzoekster is van mening dat de motivering van dit bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met artikel 8 van het EVRM.
Er zij namelijk op gewezen dat de band tussen de verzoekster en zijn zoon verder gaat dan louter emotionele banden.
Uit het administratieve dossier blijkt namelijk, en dit wordt niet betwist, dat de verzoekster bij zijn zoon woont en dat er een echte afhankelijkheid tussen hen is ontstaan.
De band tussen de verzoekster en zijn zoon gaat dus verder dan louter emotionele banden en moet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM.
Aangezien de overheid vóór het nemen van de bestreden maatregel op de hoogte was van de gezinssituatie van de verzoekster en van de werkelijke afhankelijkheid tussen de verzoeker en zijn zoon, is er sprake van een kennelijke schending van artikel 8 van het EVRM.
Het is passend om de nietigverklaring van dit bevel tot het verlaten van het grondgebied te gelasten."

2.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling louter voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden.

Zoals ook reeds werd gesteld, heeft de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gewezen op het gegeven dat verzoekende partij de toegestane verblijfsduur in het Rijk al ruimschoots heeft overschreden. Verzoekende partij betwist deze vaststelling ook niet op concrete wijze.

Verder heeft de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing ook rekening gehouden met hetgeen bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en heeft zij wat betreft het gezins- en familieleven van verzoekende partij vastgesteld dat haar partner en dochter eveneens het Belgische grondgebied dienen te verlaten zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en dat wat betreft haar Belgische zoon, verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om vanuit haar land van herkomst een visum voor familiaal bezoek aan te vragen.

Verzoekende partij meent wel dat de verwerende partij in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld heeft omdat haar band met haar zoon verder zou gaan dan louter emotionele banden nu zij bij haar zoon inwoont en uit het administratief dossier blijkt dat er een echte afhankelijkheid tussen hen is ontstaan, maar zij overtuigt niet.

De Raad benadrukt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM, 6 mei 2025, *Demirci/Hongarije*, § 72; EHRM, 10 december 2024, *Martinez Alvarado/Nederland*, § 36; EHRM, 11 juli 2017, *E.K./Nederland* (dec.), § 74; EHRM, 30 juni 2015, A.*A.Q./Nederland* (dec.), § 64; EHRM, 18

november 2014, *Senchishak/Finland*, § 55; EHRM, 2007, *Emonet a.o./Zwitserland*, § 35; EHRM, 26 april 2007, *Konstatinov/Nederland*, § 52; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; EHRM, 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 97; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59; EHRM, 7 november 2000, *Kwakye-Nti and Dufie/Nederland*).

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 EVRM moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij inwoont bij haar meerderjarige zoon vormt evenwel geen voldoende graad van afhankelijkheid om te resulteren in het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven. (EHRM, 12 januari 2010, *Khan A.W./Verenigd Koninkrijk*, par. 32)

Ook het loutere feit dat verzoekende partij een gezondheidsproblematiek vertoont is niet afdoende om een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar meerderjarige zoon te aanvaarden. Uit geen enkel concreet en objectief gegeven blijkt dat de medische problematiek van verzoekende partij voldoende ernstig is derwijze dat zij de constante zorg en bijstand behoeft van haar meerderjarige zoon om zich in het dagelijkse leven te beredderen (cfr. EHRM, 6 mei 2025, *Demirci/Hongarije*, § 74), dit nog naast de vaststelling dat verzoekende partij een partner heeft die zo nodig haar kan bijstaan.

Ook het feit dat verzoekende partij eventueel beroep dient te doen op haar meerderjarige zoon indien zij financiële hulp in het herkomstland nodig zou hebben is onvoldoende om de vereiste afhankelijkheidsband aan te tonen. Deze financiële ondersteuning kan ook vanop afstand gebeuren (EHRM, 6 mei 2025, *Demirci/Hongarije*, § 74; EHRM; *Kumari/Nederland* (dec.), no. 44051/20, 19 november 2024; §§ 40-41).

De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij met haar Belgische meerderjarige zoon wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft dat valt onder artikel 8 EVRM is niet afdoende om afbreuk te doen aan voorgaande beoordeling. Zij toont geenszins aan dat de verwerende partij, bij gebrek aan beschermenswaardig gezinsleven met de meerderjarige zoon, oordeelt dat verzoekende partij haar emotionele banden met deze zoon verder kan onderhouden via familiale bezoeken waarvoor zij een visum kan aanvragen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Met haar betoog, dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken, toont verzoekende partij evenmin aan dat de verwerende partij enig dienstig gegeven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft. Zij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet dienstig kon verwijzen naar de afgewezen medische regularisatieaanvraag waaruit gebleken is dat verzoekende partij kan reizen en dat zij in Servië kan beschikken en toegang heeft tot de door haar benodigde medische zorgen.

2.6. Een schending van de formele motiveringsplicht, artikel 7 van de Vreemdelingenwet, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Het enig middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER